

Elia oli mies jonka pään päällä kasvoi puu. Se oli komea, paksurunkoinen puu, muttei muuten kovin iso. Sen kauniit lehdet kasvoivat aina keväisin ja kesäisin, mutta lakastuivat syksyn ja talven tullessa. Puulla oli myös taikavoimia, ja monia muita yliluonnollisia kykyjä ja taikoja. Jotkut ihmiset sanoivat, että Elia oli huijari, jotkut sanoivat, että hän oli viisas mies, viisain koskaan maan päällä kävellyt. Ihmisiä tuli pitkien matkojen takaa hakemaan neuvoja ja viisauksia Elialta ja kaikki hän yritti auttaa parhaansa mukaan, joskus hän paransi sokeita ja sai rampoja vanhoja miehiä taas kävelemään omilla jaloillaan. Eräänä päivänä Elia kuitenkin kohtasi miehen joka tuli hakemaan Elialta apua, mutta joka samalla oli hyvin vaarallinen mies. Mies oli suuri ja tunnettu ritari. Ritari seisoj Eliaan edessä. Miehellä oli ristikko kasvojensa edessä, mutta Elia tunsj, että ristikon takana miehen ilme oli paheksuva, halveksuva ja ylimielinen. Mies puhui Elialle. "Sinä olet kuulemma suuri ja viisas mies tuon puusi kanssa. Mutta, pystytkö vastaamaan haasteeseeni jonka aion esittää sinulle?" Elia kuunteli miehen sanoja ja pelko nosti päätään hänen sisimmässään. Ei hän ollut koskaan joutunut kohtamaan tällaista miestä, miestä joka oli tahdoltaan ja voimiltaan hurja ja armoton. Elia sanoi miehelle. "Riippuu mitä pyydät. Tähän asti olen pystynyt auttamaan kaikki jotka ovat tulleet luokseni. Millä asioilla sinä olet?" Ritari tuhahti ja puhui. "Minulla on eräs kirja. Olen hankkinut sen käsiini suurella vaivalla ja siihen on kirjoitettu verellä minun henkimaailmassa olevan rakkaani nimi ja taika jolla pääsen itse tuonne samaan henkimaailmaan. Tahdon sinne jo nyt, koska elämäni ilman rakastani on muuttunut värittömäksi ja kurjaksi. Mutta, minä en ymmärrä kirjasta kaikkea, se on ongelma. Sen kuitenkin tiedän, että siinä on kolme arvoitusta jotka minun pitää ratkaista jotta pääsen rakkaani luokse. Ja, siinä minä tarvitsen sinun apua, miehen jonka pään päällä kasvaa puu." Taas Elia kuunteli miehen sanoja. Elia rauhottui ja tajusi, että jopa tämäkin hurja mies oli vain tavallinen mies joka etsi onnea ja rakkautta elämäänsä, ei sen kummempaa. Hän kysyi mieheltä. "Hyvä on, minä autan sinua. Mitkä nuo kolme arvoitusta ovat jotka meidän pitäisi ratkaista?" Silloin ritari avasi kasvomaskinsa ja yllätykseksi ritarin kasvot paljastuivat nuoren miehen kasvoiksi. Hyvin komean ja kauniin miehen kasvoiksi, mutta silti nuoriksi. Nuorukainen puhui. "Minulla on tasan vuorokausi aikaa, auringon noususta auringon laskuun. Siinä ajassa minun täytyy ratkaista kolme tehtävää eli arvoitusta." "Hyvä on." Elia sanoi komealle nuorukaiselle. "Minä autan sinua parhaani mukaan." Sitten ritari kertoi ensimmäisen tehtävän. "Minun täytyy uida yli Thotmes-järven ja mennä sen rannalla olevaan temppeliin ja hakea sieltä paperilappu jossa on yksi osa arvoituista. Mutta, ongelma on se etten osaa lukea. En ollenkaan." Elia katseli hetken miestä, puntaroi sanoja mielessään ja sanoi. "Hyvä on. Minä lähden mukaasi, luemme yhdessä mitä arvoituksessa on kirjoitettu." "Tekisitkö todella sen? Lähtisitkö mukaan ja auttaisit minua?" "Kyllä, lähdemme liikkeelle samantien." Miehet saapuivat Thotmes-järven rannalle. Hetken he katselivat edessään olevaa tehtävää ja sitten ritari astui veteen. Elia seurasi perässä ja koska ei osannut uida, hän meni istumaan ritarin selkään ja ritari lähti uimaan kohti toisella puolella olevaa rantaa. Aikansa mentyä, ensimmäisen tehtävän helpoin osuus oli suoritettu ja nyt he olivat Thotmes-joen toisella rannalla. Ritari puhui Elialle. "No niin, se meni hyvin, ensimmäinen osa ensimmäisestä tehtävästä suoritettu. Ja, tuolla, edessä päin, minä näenkin jo temppelin jonne meidän kuuluu mennä. Tule Elia, lähdetään liikkeelle!" Molemmat saapuivat temppelille. Jättimäinen rakennus kohosi heidän edessään. Näytti, että sen korkein kohta jatkui pilviin ja siitäkin ylöspäin aina avaruuteen. Kumpikaan miehistä ei ollut koskaan nähnyt mitään vastaavaa ja ihmetys täytti heidän sydämensä. Sitten he astuivat suuresta oviaukosta sisään. Temppelin sisällä oli soihtuja jotka valaisivat tiloja luoden valon ja varjon leikkejä joka puolelle. Molemmat astuivat varovaisesti eteenpäin. Sitten ritari puhui. "Tuolla perällä on alttari. Uskon, että sinne meidän pitää mennä,

tule Elia, menkäämme ratkomaan tätä kirjottua ongelmaa!” Ja, niin he menivät ja pysähtyivät alttarin eteen. Alttarilla paloi kynttilöitä ja sitä oli kaunistettu ruusun ja muiden kukkien lehdillä. Lehdistä lähti miellyttävää tuoksua ja ritari hengitti sitä syvään ja sanoi. ”Tässä se on. Alttarilla on paperilappu.” Sitten ritari otti paperilapun, katsoi sitä hetken ja antoi sen Elialle. ”Tässä on vain yksi sana. Ja en ymmärrä sitäkään. Kuinka noloa...” Elia katsoi lappua ja alkoi hymyillä hieman. Lapussa oli yksi ainut sana: ”SINÄ” ”Helppoa!” Elia sanoi ritarille. ”Siinä lukee, että ”sinä”. Se siis tarkoittaa sinua.” ”Niin, mutta mitä se tarkoittaa? Tiedätkö sen Elia?” ”En tiedä sitä sen enempää kuin sinäkään, mutta luulen, että se liittyy niihin kahteen muuhun arvoituiseen mitkä meidän pitää ratkaista. Niin tosiaan luulen.” ”Sitten meillä ei ole muuta vaihtoehtoa, kuin jatkaa seikkailuamme. Tule, mennään, Elia!” Ja, niin he lähtivät ja olivat jonkin ajan päästä taas nummilla joissa Elia asui ja käveli päivästä toiseen. Sitten ritari sanoi. ”No niin, nyt meillä on yksi arvoitus ratkaistu, ja se oli yllättävän helppoa. Mutta, nyt meidän täytyy jatkaa ja minä kerron sinulle mikä on seuraava tehtävämme. Se on tämä: meidän täytyy mennä Bonzai-vuorille ja kiivetä sen huipulle ja siellä mitä kuulemma odottaa taas yksi uusi arvoitus. Tule, mennään!” Vaellettuaan kaksi päivää joista osan he viettivät suurella jokilaivalla, he viimein saapuivat Bonzai-vuoren juurelle. Nyt, paikan päällä, tehtävä ei enää näyttänytkaan niin helpolta kuin miltä se aikaisemmin oli näyttänyt. Ritari puhui taas. ”No niin, Elia, tässä se nyt on, Bonzai-vuori. Epäilen, että onnitummeko tehtävässä...” Elia katsoi ritaria ja yritti olla myönteinen. ”Kuules, se selviää vain yhdellä tapaa. Tule, lähdetään kiipeämään.” Ja niin he lähtivät. ”Minusta tuntuu, ettei tämä kiipeäminen lopu koskaan.” Ritari valitti. ”Aina vaan lisää ja lisää kiivettävää.” ”Mutta, ajattele asian myönteistä puolta.” Elia sanoi. ”Teet tämän kaiken vain itsesi ja rakkaasi hyväksi. Sen luulisi motivoivan sinua!” ”Luuletko, etten ajattele sitä? Se on ainut ajatus mikä saa minut sietämään tätä kaikkea.” Meni pitkän aikaa niin, ettei kumpikaan sanonut mitään. Sitten auronko alkoi paistamaan ja he tekivät viimeisen suuren nousun ja olivat Bonzai-vuoren huipulla. Siellä he tekivät seuraavan havainnon. Vuoren laella oli kivinen pöytä ja sen molemmilla laidoilla oli isot ja paksut kynttilät jotka olivat tulella. Ritari ja Elia katosivat yhtä aikaa kivistä pöytää ja molemmat näkivät, että siinä oli taas yksi paperilappu. Ritari astui eteenpäin ja otti lapun käteensä. Taaskaan hän ei ymmärtänyt mitä siinä luki ja ojensi sen Elialle. Elia katseli sitä hetken ja sitten hymy nousi hänen kasvoilleen. Hän sanoi. ”No, mutta, mutta. Tämähän on helppoa, kuin mikä! Paperissa lukee näin.” ”OLET” ”Mutta, mitä se tarkoittaa, Elia? Mitä se tarkoittaa?” Elia katsoi ritaria ja vastasi. ”Sen me saamme varmaan tietää kun ratkaisemme viimeisen arvoituksen. Eli, mitä me teemme seuraavaksi?” Ritarin ilme synkkein ennestään. Hän katsoi Eliaa jotenkin surullisesti ja sanoi. ”Kolmas ja viimeinen arvoitus saattaa olla vaikea, kaikista vaikein, pelkäänpä pahoin...” ”Meidän täytyy mennä lumottuun metsään ja löytää sieltä viimeinen arvoitus. Ja siellä metsässä on ties minkälaisia asukkaita, eivätkä ne kaikki ole todellakaan ystävällistä väkeä, ei ollenkaan, pahoin taas pelkään...” Elia taputti hieman ritaria olalle ja sanoi. ”No, lähdetään nyt kuitenkin sinne. Ties vaikka onnistuisimme tehtävässämme!” Ritari nosti hieman päätään ja katsoi viattomasti Eliaa kulmiensa alta. ”Luuletko niin? Voisimmeko me ehkä ratkaista tämän kiperän mysteerin? Uskotko sinä siihen?” ”Minä todella uskon siihen, hyvä ritari.” Elia sanoi. ”Noh, alahan tulla, mennään!” Ja niin molemmat lähtivät kulkemaan eteenpäin, kohti suurta ja tuntematonta lumottua metsää. Viimein molemmat seisoivat metsän reunassa. Oli myöhäinen iltapäivä ja heidän edessään oli todella kaunis, mutta samalla sankkakasvuinen metsä. Sellaisen näköinen missä voi olettaa asuvan vaikka minkälaisia olentoja ja henkiä, niin hyviä kuin pahoja. Elia puhui. ”No, niin ritari ystäväni, olemme tulleet pitkän matkan ja olemme viimeisellä etapilla. Tule, mennään metsään. Uskon, että ei meillä ole mitään hätää!” Ritari nyökkäsi, seurasi Eliaa

perässä ja hetken päästä molemmat olivat metsän sisällä. Sisältä metsä näytti paljon pelottavammalle kuin ulkoa katsottuna. Molemmat tunsivat värähdyksen sielussaan ja pelko nosti päätään heissä. Elia oli kuitenkin rohkea ja kannusti ritaria eteenpäin. Niinpä he astelivat yhdessä eteenpäin. Sitten kaukaisuudessa näkyi jotain. Se tuli lähemmäksi ja oli hyvin iso ja ruma olento, reippaasti isompi kui mitä ritari oli. Elia huomasi, että ritari oli peloissaan. Jostain hän sai voimaa ja kannusti ritaria taistoon. Nuori mies laski kasvomaskin alas ja lähti kävelemään hirviötä vastaan. Nyt ritarikin oli saanut voimaa ja taistelu oli pitkän aikaa tasaväkinen. Sitten ritari kompastui, ja kaatui selälleen ja näytti siltä, että peli oli pelattu. Sitten hirviö kuitenkin myös kompastui ja kaatui eteenpäin, niin, että hän kaatui ritarin pystyssä olevaan miekkaan joka tuli lopulta hirviön selästä ulos. Iso jättiläisolento kuoli siihen paikkaan ja ritari kömpi ulos ison olennon alta. Elia ja ritari olivat innoissaan tilanteen saamasta lopputuloksesta ja jatkoivat matkaa eteenpäin. Viimein molemmat tulivat pienelle metsäaukealle. He näkivät taaskin alttarin edessään, sellaisen minkä sivuilla oli palavia kynttilöitä ja keskellä taas jokin lappunen. Ritari viittoi Eliaa lukemaan lapun, koska molemmat tiesivät, että se ei onnistu ritarilta. Elia käveli alttarin eteen, otti paperilapun ja luki sen ääneen. Siinä luki näin: "RATKAISU" "Sehän tarkoittaa, että..." ritari intoili. "Että, lapuista tulee tämä lause "SINÄ OLET RATKAISU" minä olen siis itse ongelman ratkkaisu, siinä se on! Mutta mitä se tarkoittaa? Millä tavalla minä olen ratkaisu?" "Minä luulet, että..." Elia aloitti, oli hetken hiljaa ja jatkoi sitten. "Luulen, että se tarkoittaa, että sinun täytyy surmata itsesi päästäksesi rakastettusi luokse. Kuulostaa hyvin julmalle ja raa´alle, mutta niin uskon asian olevan. Ritari katsoi pitkään Eliasta, nyökkäsi sitten ja veti miekkansa esiin. Hän laittoi sen maata vasten, ja juuri kun hän oli nojaamassa sitä vasten, jostain kuului ääni. Se oli niin kaunis naisen ääni, että sellaista ei ollut koskaan kuultu ennen. Se sanoi. "Olet todistanut tarpeeksi! Tule rakkaani, hyppää pyörteeseen, tule luokseni ja rakasta minua, vain minua!" Ritari teki niin kuin nainen pyysi ja hyppäsi hurjasti pyörivään pyörteeseen. Sitten, yhtä nopeasti kuin oli tullut, niin hän oli poissa. Elia katseli miehen perään ja Elia tunsu, että myös puu hänen päänsä päällä katseli miehen perään. Sitten Elia totesi itselleen, että koko juttu oli siinä ja ohi ja palasi takasin kylän lähelle nummille missä oli aina elämänsä viettänyt. Ja siitä eteenpäin kaikki jatkuivat samalla tavalla kuin ennenkin. Elia paransi sokeita, ja sai rampoja kävelemään ja puu Eliaan pään päällä auttoi kaikessa niin kuin vain se kykeni tekemään. Loppu